

USTAWA O OCHRONIE PRZYRODY

Art. 15.

1. W parkach narodowych oraz w rezerwach przyrody zabrania się: 23) biwakowania, z wyjątkiem miejsc wyznaczonych przez dyrektora parku narodowego, a w rezerwacie przyrody - przez organ uznający obszar za rezerwat przyrody;

Art. 127.

Kto umyślnie:

- 1) narusza zakazy obowiązujące w:
 - a) parkach narodowych,
 - b) rezerwach przyrody,
 - c) parkach krajobrazowych,
 - d) obszarach chronionego krajobrazu,
 - e) obszarach Natura 2000,
- podlega karze aresztu albo grzywny.

LINKI POMOCNE W ROZPOZNANIU TERENU:
<http://geoserwis.gdos.gov.pl/mapy>
<http://czaswlas.pl> [zakładka MAPA]

USTAWA O LASACH

Art. 3.

Lasem w rozumieniu ustawy jest grunt:

- 1) o zwartej powierzchni co najmniej 0,10 ha, pokryty roślinnością leśną (uprawami leśnymi) – drzewami i krzewami oraz runem leśnym – lub przejściowo jej pozbawiony:
 - a) przeznaczony do produkcji leśnej lub
 - b) stanowiący rezerwat przyrody lub wchodzący w skład parku narodowego albo
 - c) wpisany do rejestru zabytków;
- 2) związany z gospodarką leśną, zajęty pod wykorzystywane dla potrzeb gospodarki leśnej: budynki i budowle, urządzenia melioracji wodnych, linie podziału przestrzennego lasu, drogi leśne, tereny pod liniami energetycznymi, szkółki leśne, miejsca składowania drewna, a także wykorzystywany na parkingi leśne i urządzenia turystyczne.

Art. 26.

1. Lasy stanowiące własność Skarbu Państwa, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, są udostępniane dla ludności.
2. Stałym zakazem wstępu objęte są lasy stanowiące:
 - 1) uprawy leśne do 4 m wysokości;
 - 2) powierzchnie doświadczone i drzewostany nasienne;
 - 3) ostoje zwierząt;
 - 4) źródła rzek i potoków;
 - 5) obszary zagrożone erozją.

Art. 30.

1. W lasach zabrania się:
 - 10) biwakowania poza miejscami wyznaczonymi przez właściciela lasu lub nadleśniczego. (PRZY CZYM BRAK JEST JAKIEJKOLWIEK DEFINICJI BIWAKOWANIA - przyp. LK)

KODEKS WYKROCZEŃ

Art. 82. § 1. ust. 7-9

[...]

7) w lesie lub na terenie śródleśnym albo w odległości mniejszej niż 100 m od granicy lasu:

- a) używa ciągnika lub innej maszyny bez należytego zabezpieczenia przed iskrzeniem,
 - b) roznieca ogień poza miejscami wyznaczonymi do tego celu,
 - c) pozostawia rozniecony ogień,
 - d) korzysta z otwartego płomienia,
 - e) wypala wierzchnią warstwę gleby lub pozostałości roślinne,
 - f) porzuca nie ugaszone zapalaki lub niedopałki papierosów,
 - g) dopuszcza się innych czynności mogących wywołać niebezpieczeństwo pożaru,
 - 8) roznieca lub pozostawia ognisko w pobliżu mostu drewnianego lub przejeżdża przez taki most z otwartym ogniem lub z nie zamkniętym paleniskiem;
 - 9) wbrew ciężącemu na nim obowiązkowi ochrony lasu przed pożarem, nie wykonuje zabiegów profilaktycznych i ochronnych, zapobiegających powstawaniu i rozprzestrzenianiu się pożarów;
- podlega karze aresztu, grzywny albo karze nagany.

Art. 156.

§ 1. Kto na nienależącym do niego gruncie leśnym lub rolnym niszczy zasiewy, sadzonki lub trawę, podlega karze grzywny do 500 złotych albo karze nagany.

§ 2. Jeżeli czyn godzi w mienie osoby najbliższej, ściganie następuje na żądanie pokrzywdzonego.

§ 3. W razie popełnienia wykroczenia można orzec nawiązkę do wysokości 500 zł.

Art. 157.

§ 1. Kto wbrew żądaniu osoby uprawnionej nie opuszcza lasu, pola, ogrodu, pastwiska, łąki lub grobli, podlega karze grzywny do 500 złotych lub karze nagany.

§ 2. Ściganie następuje na żądanie pokrzywdzonego.

USTAWA O PRAWIE WODNYM

Art. 27.

1. Zabrania się grodzenia nieruchomości przyległych do powierzchniowych wód publicznych w odległości mniejszej niż 1,5 m od linii brzegu, a także zakazywania lub uniemożliwiania przechodzenia przez ten obszar.

2. Zakaz, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy grodzenia terenów stref ochronnych ustanowionych na podstawie ustawy oraz obrębów hodowlanych ustanowionych na podstawie przepisów ustawy o rybactwie śródlądowym.

Art. 28.

1. Właściciel nieruchomości przyległej do powierzchniowych wód publicznych jest obowiązany umożliwić dostęp do wody na potrzeby wykonywania robót związanych z utrzymywaniem wód oraz dla ustawiania znaków żeglugowych lub hydrologiczno-meteorologicznych urządzeń pomiarowych.
2. Właściciel nieruchomości przyległej do wód objętych powszechnym korzystaniem jest obowiązany zapewnić dostęp do wody w sposób umożliwiający to korzystanie; części nieruchomości umożliwiające dostęp do wody wyznacza zarząd gminy w drodze decyzji.
3. Właścicielowi nieruchomości, o którym mowa w ust. 1, przysługuje odszkodowanie odpowiednio od właściciela wody lub właściciela hydrologiczno-meteorologicznych urządzeń pomiarowych, a właścicielowi nieruchomości, o którym mowa w ust. 2 - z budżetu gminy, na warunkach określonych w ustawie.

Art. 34.

1. Każdemu przysługuje prawo do powszechnego korzystania ze śródlądowych powierzchniowych wód publicznych, morskich wód wewnętrznych wraz z wodami Zatoki Gdańskiej i z wód morza terytorialnego, jeżeli przepisy nie stanowią inaczej.
2. Powszechne korzystanie z wód służy do zaspokajania potrzeb osobistych, gospodarstwa domowego lub rolnego, bez stosowania specjalnych urządzeń technicznych, a także do wypoczynku, uprawiania turystyki, sportów wodnych oraz, na zasadach określonych w przepisach odrębnych, amatorskiego połowu ryb.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI

z dnia 21 kwietnia 2006 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów [Dz. U. Nr 80, poz. 563]

Na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej [Dz. U. z 2002 r. Nr 147, poz. 1229, z późn. zm.] zarządza się, co następuje: [...]

§ 36. 1. W lasach i na terenach śródleśnych, na obszarze łąk, torfowisk i wrzosowisk, jak również w odległości do 100 m od granicy lasów nie jest dopuszczalne wykonywanie czynności mogących wywołać niebezpieczeństwo pożaru:

- 1) rozniecanie ognia poza miejscami wyznaczonymi do tego celu przez właściciela lub zarządcę lasu;
 - 2) palenie tytoniu, z wyjątkiem miejsc na drogach utwardzonych i miejsc wyznaczonych do pobytu ludzi.
2. Przepis ust. 1 pkt 1 nie dotyczy czynności związanych z gospodarką leśną oraz wykonywaniem robót budowlanych.

OPINIA

Za złamanie zakazu z ustawy o lasach nie są określone konkretne sankcje karne. Straż Leśna i uprawnieni członkowie Służby Leśnej mają prawo jedynie wylegitymować łamiących zakaz z art. 30 ustawy, poinformować ich o zakazie i nakazać opuszczenie danego terenu. Sytuacja taka dotyczy jednak tylko biwakowania w miejscu niedozwolonym. W razie, gdy podczas biwakowania używa się ognia, nadmiernie hałasuje, itp. to egzekwowanie i wymierzanie kar należy do osób i organów wyznaczonych w odrębnych przepisach np. w ustawie o ochronie przyrody i kodeksie wykroczeń.

ZAKAZ BIWAKOWANIA (PRAWO LOKALNE)

Zakaz biwakowania ma prawo wydać sołtys, wójt, burmistrz i każdy urzędnik w obrębie swojego obszaru administracyjnego po uzasadnieniu i podjęciu uchwały samorządowej, a także każdy właściciel gruntów jak np. RZGW na terenach przylegających do wód, których jest właścicielem, lub scedować te uprawnienia na dzierżawcę tychże. Miejsca takie mają być oznakowane w sposób jednoznaczny kto wydał takie postanowienie lub zarządzenie (przepisy administracyjne). Prawo do egzekwowania tych przepisów mają wszystkie służby państwowe (Policja, Straż Graniczna, Straż Miejska, Straż Leśna i wszystkie służby powołane do utrzymywania ładu i porządku w obszarach przez nich administrowanych).

Zakaz biwakowania oznacza się znakiem zakazu w postaci przekreślonego namiotu formatu E2 / PN nr katalogowy:1128

OFICJALNE OZNAKOWANIE wg PN:

Tablica o wymiarach 33 x 33 cm [E2], podłoże sztywne, nieświecąca [pn].

ZAKAZ BIWAKOWANIA

POLE NAMIOTOWE, BIWAKOWANIE

ZAKAZ ROZPALANIA OGNIA

OBIEKT O SZCZEGÓLNYCH WALORACH PRZYRODNICZYCH

ZAKAZ ZBIERANIA OWOCÓW, NASION I RUNA LEŚNEGO

WIATA TURYSTYCZNA

ZAKAZ UŻYWANIA SYGNAŁÓW DŹWIĘKOWYCH / URZĄDZEŃ NAGŁAŚNIAJĄCYCH

SKUPISKO DRZEW LIŚCIANYCH / IGLASTYCH

ZAKAZ WĘDKOWANIA / UŻYWANIA SILNIKÓW SPALINOWYCH

ŁOWISKO TERENY DO WĘDKOWANIA

